

Chương Tám

KHÔNG PHÂN THẮNG BẠI

Trong lòng Tam cung chủ chợt dâng lên một cảm xúc vô cùng phức tạp, nàng vừa nhìn thấy Giang Hàn Thanh là tia mắt nàng dịu lại, nàng cảm nghe mừng vui nhưng lại vô cùng lo lắng, u buồn.

Nàng muốn nói thật nhiều nhưng làm sao mà nói được?

Ánh mắt của nàng như thay cho những gì ẩn khuất trong lòng.

Nàng nhìn Giang hàn Thanh khá lâu và cuối cùng nàng lên tiếng:

– Giang Nhị công tử... các vị vẫn còn đây?

Nếu ai tế nhị một chút sẽ thấy đó không phải là một câu hỏi mà là một câu trách móc.

Và tự nhiên, tiếng “Các vị” cũng chỉ là danh từ mượn tạm, câu nói của nàng chỉ dành để cho Giang Hàn Thanh mà thôi.

Giang Hàn Thanh nghe được câu nói đó, hắn nghe như “Tôi đã cho người đem tin, thế sao bấy giờ chàng vẫn còn nơi đây”.

Hắn lật đặt vòng tay:

– Tam cung chủ tự thân đến đây với mục đích là vì Lý lão trang chủ, nhưng thật ra thì Lý trang Chủ không có đi ở thuyền này.

Dứt câu nói đó, hắn dùng ngay Truyền âm Nhập Mật nói với nàng:

– Tam cung chủ đã thương tình cho thuốc và lại sai người đem tin tại hạ vô cùng cảm kích.

Tam cung chủ giật mình, nàng cũng dùng Truyền âm Nhập Mật trả lời:

– Công tử đã biết cả à... như thế là được rồi.

Nhưng bên ngoài nàng vẫn gằn giọng nói lớn:

– Ba vị ra mặt nơi đây ý muốn như thế nào?

Lý Duy Năng cười lớn:

– Muốn cho toàn lực lượng của các người tận diệt trong đêm nay.

Tam cung chủ ném tia mắt lạnh lùng vào mặt hắn:

– Các hạ cho rằng đã nắm chắc phần thắng trong tay rồi à?

Lý Duy Năng cười lớn:

– Cho dầu Tam cung chủ võ nghệ có hơn người nhưng bây giờ thủ hạ đã không

còn, một tay làm sao vỗ cho kêu được chứ? Thật tại hạ không hiểu phương sách thoát thân của Quý Cung Chủ ra sao?

Tam cung chủ chỉ vào Chu Long Chu và nói:

– Ta đã bắt được con gái của Chu Tiềm thì làm sao nàng lại không trao giải được cho ta.

Lý Duy Năng quay lại thấy Nã Vân và Cầm Nguyệt đang chĩa kiếm vào người Chu Long Chu, hấn nổi giận rút quạt ra thét lớn:

– Hay lắm, ta xin lãnh giáo Tam cung chủ đôi chiêu rồi sẽ nói chuyện sau.

Tam cung chủ cười khẩy:

– Đệ tử của Thần Phiến Tử không xứng là đối thủ của ta.

Lý Duy Năng xốc tới:

– Hãy rút kiếm ra.

Giang Hàn Thanh lật đật bước theo:

– Lý huynh...

Tam cung chủ dời tia mắt về phía Giang Hàn Thanh:

– Giang Nhị công tử.

Giang Hàn Thanh nói:

– Xin Tam cung chủ hãy buông tha Chu cô nương.

Tam cung chủ do dự:

– Nhưng số thuộc hạ của tôi...

Giang Hàn Thanh nói:

– Xin Tam cung Chủ hãy thả nàng, tại hạ sẽ khuyên nàng trao thuốc giải.

Tam cung chủ thấp giọng:

– Có chắc như thế hay không?

Lý Duy Năng tiếp lời:

– Giang huynh, một đổi một thôi.

Giang Hàn Thanh nói nhỏ:

– Làm sao được. Tôi muốn giải kết chuyện đêm nay.

Nghĩ đến chuyện cha mình chỉ nhờ vào hai cha con của Chu Tiềm cứu thoát nên Lý Duy Năng gật đầu:

– Tùy Giang huynh định đoạt.

Giang Hàn Thanh bước tới gần Tam cung chủ thêm chút nữa, giọng hấn van lơn:

– Tam cung chủ hãy thả Chu cô nương, tại hạ xin đảm bảo phần thuốc giải.

Tam cung chủ nhìn Giang Hàn Thanh bằng đôi mắt dịu dàng:

– Tôi tin...

Nhưng ngay lúc đó Quách Diên Thọ lại lên tiếng:

– Xin Tam cung chủ hãy nghĩ lại.

Tam cung chủ quay lại hỏi:

– Quách Hộ pháp có ý kiến chi?

Quách Diên Thọ đáp:

– Theo thuộc hạ thấy thì thuốc giải hiện nhất định có trong mình cô gái ấy, chúng ta cứ việc lục soát chứ không nên thả.

Tam cung chủ chặn ngang:

– Đã có Giang Nhị công tử bảo đảm thì cứ thả cô ta.

Quách Diên Thọ nói:

– Làm sao có thể tin hẳn được.

Tam cung chủ trầm giọng:

– Ta đã bằng lòng, Quách Hộ Pháp không nên nói nhiều hơn nữa.

Quách Diên Thọ lùi lại, hẳn không dám nói thêm.

Tam cung chủ quay lại bảo Nã Vân:

– Người hãy lấy Vô Tướng Thần Châm ra cho cô.

Nã Vân tuân lệnh lấy trong túi ra một viên đá nam châm cúi xuống rà vào “Ma huyết” của Chu Long Chu.

Viên từ thạch hút ngay ra hai mũi kim nhỏ hơn lông thỏ.

Tam cung chủ vẫn với thế “Cách không đả huyết” giải khai hết huyết đạo cho nàng.

Chu Long Chu uốn mình đứng dậy, đôi mắt sáng như sao của nàng qua lớp lụa đen, liếc nhanh vào mặt Giang Hàn

Thanh và Tam cung chủ rồi lẳng lặng bỏ đi.

Giang Hàn Thanh bước nhanh theo:

– Chu cô nương.

Chu Long Chu vẫn bước đi:

– Cái gì?

Giang Hàn Thanh cố bước theo:

– Tại hạ xin có đôi lời...

Chu long Chu vụt quay phắt lại:

– Có phải Giang Nhị công tử đó chẳng?

Giang Hàn Thanh đáp:

– Vâng, tại hạ chính là Giang Hàn Thanh.

Chu Long Chu hỏi:

– Công tử muốn nói gì?

Giang Hàn Thanh nói:

Vừa rồi Cô nương trúng phải Vô Tướng Thần Châm của Tam cung chủ rồi...

Chu Long Chu chận ngang:

– Rồi công tử cứu tôi phải không?

Giang Hàn Thanh cảm thấy cô gái này khó nói chuyện quá, hình như nàng không thích hẳn, hẳn cố gắng cười:

– Không, nhưng tại hạ đã hứa bảo đảm với Tam cung chủ rằng cô nương sẽ trao thuốc giải.

Chu Long Chu cười nhạt:

– Ủa, Giang Nhị công tử làm thuyết khách cho Ngũ Phượng Môn bao giờ thế?

Giang Hàn Thanh lật đật nói:

– Không, không phải nhưng nếu tại hạ không hứa như thế thì Tam cung chủ sẽ không chịu thả cô nương...

Chu Long Chu nói.

– Không thả thì họ làm gì tôi chứ?

Giang Hàn Thanh khựng ngang, hẳn thấy cô gái họ Chu này thật là kỳ cục, hình như cô ta không muốn hiểu thấu đến cái khó của một ai.

Hắn vội nói:

– Nhưng nếu cô nương bị người ta bắt thì ba người của bọn tôi làm sao nói lại với Chu lão tiền bối...

Giọng của Chu Long Chu hơi gắt:

– Như vậy nghĩa là sở dĩ công tử làm chuyện này là vì sợ khó nói với cha tôi phải không?

Vừa nói nàng lại vừa ngoe nguẩy bỏ đi.

Giang Hàn Thanh lại phải bước theo:

– Nhưng người ta đã thả cô nương thì chúng ta cũng không nên thất tín.

Chu Long Chu phân bua:

– Công tử hứa bảo đảm với họ chứ tôi đâu có hứa, tôi không có thuốc giải.

Giang Hàn Thanh vội nói:

– Nếu cô nương làm thế thì khó xử cho tại hạ vô cùng...

Chu Long Chu thản nhiên:

– Gánh bàn độc mướn thì rán chịu, tôi có nhờ công tử làm chuyện ấy đâu.

Giang Hàn Thanh nói:

– Nếu cô nương không trao thuốc giải thì tại hạ phải thất ơn với người.

Chu Long Chu nói:

– Đơn đường chủ đêm nay quyết định tóm một lưỡi cho hết phe của chúng, bây giờ trao thuốc giải thì hóa ra phá hỏng kế hoạch ấy hay sao? Ai bảo công tử hứa làm chi?

Giang Hàn Thanh nói:

– Nếu cô nương đừng bị người ta bắt giữ thì tại hạ dù có điên cũng không hứa như thế ấy.

Chu Long Chu vụt quay phắt lại, nàng nhìn Giang Hàn Thanh và nhỏ giọng:

– Công tử hứa với người ta là...vì tôi đấy phải không?

Giọng nói lạnh như băng của nàng bỗng dịu lại như có vẽ ân hận.

Giang Hàn Thanh nói:

– Không vì cô thì không lẽ vì tôi sao

Chu Long Chu lại liếc hắt thêm cái nữa và nói:

– Nếu đừng hứa cứ để cho chúng bắt tôi về là cả bọn chúng sẽ chẳng còn một mạng nào.

Giang Hàn Thanh nói như trách:

– Như vậy là tại tôi lảm chuyện!

Chu Long Chu thở ra:

– Nhưng công tử đã hứa với người ta rồi, tôi làm sao để cho công tử thất tín được.

Nàng lấy ra một bình thuốc nhỏ thả về hướng Giang Hàn Thanh và nói tiếp:

– Trao cho người ta đi.

Giang Hàn Thanh tiếp lấy:

– Nghĩa là cô nương đã bằng lòng.

Chu Long Chu nói:

– Tôi bằng lòng vì công tử đó.

Mấy tiếng nói sau cùng, nàng nói thật nhỏ cốt chỉ để cho nàng và hắt nghe thôi.

Giang Hàn Thanh bỗng giật mình.

Hắn cho nàng là kẻ vô tình, không thông cảm cho kẻ khác, thế nhưng bây giờ qua lời lẽ và hành động của nàng làm cho hắn vụt thấy khác đi...

Nhưng ngay khi ấy Chu Long Chu vụt nói:

– Khoan đã.

Giang Hàn Thanh hỏi:

– Cô nương còn cần chi nữa?

Chu Long Chu nói:

– Trao thuốc giải thì trao nhưng phải có điều kiện.

Giang Hàn Thanh nói:

– Xin cô nương cho nghe.

Chu long Chu nói:

– Công tử bảo cái vị Tam cung Chủ ấy gỡ chiếc mặt nạ ra cho tôi xem mặt.

Giang Hàn Thanh cau mặt:

– Chuyện đó khó quá.

Chu Long Chu gắt:

– Tôi có bảo công tử lại gỡ mặt cô ta đâu mà khó với dễ?

Tôi không biết, nếu không là không trao thuốc giải.

Giang Hàn Thanh tặc lưỡi:

– Thôi, được rồi để tôi nói.

Vừa nói hắn bước về phía Tam cung Chủ.

– Chu Long Chu cùng bước theo sau.

Lý Duy Năng và Quán Thiên Phát thấy Giang Hàn Thanh nói lâu quá, hai người hình như muốn bước lại khuyên phụ, nhưng Quán Thiên Phát chợt nhớ tính tình cô gái họ Chu, hắn vội kéo Lý Duy Năng lại.

Hắn sợ nói vô đã chẳng không có kết quả mà còn có thể chọc cho cô ta nổi nóng.

Bây giờ thấy Giang Hàn Thanh trở lại, Lý Duy Năng mừng rỡ mỉm cười:

– Sao? Giang huynh đã năn nỉ được rồi à?

Giang Hàn Thanh cười:

– Năn nỉ thật đó, thiếu điều muốn gãy lưỡi.

Đến trước mặt Tam cung chủ, Giang Hàn Thanh vòng tay:

– Chu cô nương đã bằng lòng.

Tam cung chủ hỏi:

– Thuốc giải đâu?

Giang Hàn Thanh nói:

– Cô ta đã giao cho tại hạ.

Tam cung chủ nói:

– Hãy trao cho tôi.

Giang Hàn Thanh nói:

– Nhưng Chu cô nương còn có giao thêm một điều kiện kèm theo.

Tam cung chủ gằn giọng:

– Nếu không chịu điều kiện gì đó thì không chịu trao thuốc giải phải không?

Ánh mắt của Giang Hàn Thanh như nói lên sự van lơn:

– Thật ra thì cũng không có gì quá đáng.

Chính tia mắt của Giang Hàn Thanh làm cho Tam cung chủ dịu giọng ngay:

– Cô ta muốn gì?

Giang Hàn Thanh nói thật nhỏ, thứ giọng nói khẩn cầu:

– Cô ta muốn được xem dung mạo của Tam cung chủ.

Tam cung chủ hỏi:

– Và công tử đã bảo lãnh rằng sẽ nói được với tôi?

Giang Hàn Thanh ngập ngừng:

– Cũng... thật thì cũng không phải thế...

Tam cung chủ trầm ngâm:

– Được rồi công tử bảo lãnh rằng nàng sẽ trao thuốc giải, bây giờ công tử bảo lãnh rằng sẽ nói cho tôi lộ mặt nạ, vậy thì hãy trao thuốc giải cho tôi.

Giang Hàn Thanh lúng túng:

– Nhưng... nhưng

Tam cung chủ nhìn thẳng vào mặt Giang Hàn Thanh:

– Nhưng những cái gì?

Giang Hàn Thanh nhăn nhó:

– Chu cô nương đã nói như thế thì tôi phải nói lại như thế

Tam cung chủ gắt:

– Tại làm sao lại nghe lời cô ta dữ thế?

Giang Hàn Thanh thở ra.

Thật là khổ cho thân hấn, hai cô gái này hình như không phải muốn hơn thua với

nhau, hình như họ cố dần hấn cho đã một cái gì đó trong lòng họ.

Quản Thiên Phát và Lý Duy Năng nhìn nhau lắc đầu, hình như họ cũng rất thông cảm cho cái khổ của Giang Hàn Thanh.

Cũng may ngay lúc đó Tam cung chủ vụt nói:

– Được rồi, cứ trao thuốc giải đi, tôi bằng lòng đó.

Giang Hàn Thanh vừa muốn trao bình thuốc thì Chu Long Chu lại gắt:

– Khoan, sao mà tin người ta dữ thế?

Giang Hàn Thanh lại thở ra:

– Tam cung chủ đã bằng lòng thì nhất định là... bằng lòng.

Chu Long Chu hỏi:

– Công tử bảo đảm phải không?

Giang Hàn Thanh nói:

– Vừa rồi, chỉ bằng vào lời nói của tôi, Tam cung chủ đã giải khai huyết đạo cho Chu cô nương, bây giờ Tam cung chủ đã hứa thì rồi phải tin...

Tam cung chủ cười:

– Được rồi, công tử đã khổ sở như thế thì để tôi gỡ mặt nạ xuống.

Nói xong, nàng đưa tay gỡ mặt nạ xuống ngay.

Tất cả những người có mặt đều ngẩn ngơ.

Họ đã biết trước Tam cung chủ là một cô gái, họ cũng đã ước lượng đó là một cô gái đẹp, nhưng họ không ngờ vẻ đẹp của nàng lại quá sức tưởng tượng của họ, nàng đẹp đến độ không thể diễn tả bằng lời.

Tuy trong đêm tối, nhưng khi nàng vừa gỡ mặt nạ ra, mọi người đều cảm thấy trước mặt mình như sáng rực.

Bất cứ một chỗ nào trên mặt nàng, từ cái miệng với vành môi hồng thắm, từ cái mũi dọc dừa thon nhỏ, từ đôi mắt long lanh như nước gợn hồ thu, từ cái núm đồng tiền trên đôi má mịn màng, những thứ ấy dồn lại cho một người làm cho thiên hạ bỗng đâm ra ngờ nghệch...

Luôn cả Chu Long Chu mặc dầu trong lòng mang sẵn cái tức tối và cảm thấy Giang Hàn Thanh có hơi thân cận với người con gái ấy, nhưng bây giờ thấy mặt đối phương, nàng cũng khó ghen ghét.

Chu Long Chu lẩm bẩm:

– Thảo nào...

Tam cung chủ mỉm cười:

– Thảo nào cái gì?

Chu Long Chu nói:

– Thảo nào mà hấn không cố tình nói giúp.

Tam cung chủ cười:

– Nói giúp cho thiên hạ chứ đâu phải nói giúp cho tôi.

Chu Long Chu hừ hừ trong miệng và quày quả bỏ đi, dáng cách nàng có vẻ vùng vằng, nhưng câu nói của Tam cung chủ cũng đã làm cho nàng cảm thấy dễ chịu...

Giang Hàn Thanh nhìn theo cô gái bướng bỉnh họ Chu, hấn nhè nhẹ lắc đầu.

Cả Lý Duy Năng và Quản Thiên Phát cũng đều biết rằng bây giờ để cho cô ta đi có lẽ không còn làm cô ta giận, như thế còn hơn là ngăn cản.

Tam cung chủ nhìn Giang Hàn Thanh một cái nhìn thật dài:

– Hình như cô ta không muốn cho tôi là gái đấy.

Câu nói thật nhiều ý nghĩa, tự nhiên là Giang Hàn Thanh cũng rất mỏng lỗ tai, nhưng trong tình cảnh này hấn phải làm ngơ như không nghe thấy.

Nhưng vì thấy Tam cung chủ nhìn mình bằng con mắt hơi khó chịu, nên hấn đành khỏa lấp:

– Chu cô nương trách tại sao tôi lại bảo đảm lấy thuốc giải cho Tam cung chủ.

Tam cung chủ gặng lại:

– Cô ta đang giận công tử?

Nhưng rồi nàng vụt đổi giọng nói luôn:

– Cũng hay, ai có được người đẹp giận kể cũng tốt phúc.

Tự nhiên câu nói này nàng nói thật nhỏ, nhỏ đến mức chỉ vừa đủ cho nàng và Giang Hàn Thanh nghe mà thôi.

Giang Hàn Thanh làm bộ không nghe, hấn trao bình thuốc và nói lảng ra:

– Đây là thuốc giải, xin Tam cung chủ hãy cứu tính những người trúng độc.

Nã Vân lật đặt tiếp lấy trao tận tay Tam cung chủ, nàng mở nút bình đưa lên mũi ngửi, sau cùng lấy móng tay khơi nhẹ một chút đưa qua đưa lại trước mũi Yên Phi Quỳnh.

Một mặt nàng trao bình thuốc cho Cẩm Nguyệt và bảo Quách Diên Thọ:

– Hãy cho mỗi người ngửi một chút là họ sẽ tỉnh dậy ngay.

Quách Diên Thọ hỏi:

– Tam cung chủ, chẳng hay con nhỏ ấy sử dụng độc chất chi mà lợi hại thế?

Tam cung chủ nói:

– Đó là thứ độc chất không hình, không mùi, nhưng cái đáng sợ là phương pháp tinh diệu của người sử dụng, thật không ngờ bằng vào tuổi đó mà cô ta lại có một thủ

thuật quá cao.

Yên Phi Quỳnh hắt hơi mấy cái và nàng tỉnh dậy trước nhất.

Nã Vân reo lên:

– Ngũ Cung chủ đã tỉnh dậy rồi!

Khi mở mắt ra, Yên Phi Quỳnh nhìn khắp mọi nơi và nàng dừng mắt lại ngay mặt Giang Hàn Thanh, giọng nàng trầm xuống:

– Giang Hàn Thanh được lắm, người gặp ta...

Nàng vừa đứng dậy là thanh trường kiếm cũng vút theo luôn, nhưng Tam Cung chủ đã kịp thời ngăn lại:

– Ngũ sư muội hãy dừng tay.

Yên phi Quỳnh vùng vằng:

– Tam sư thư hãy để tiểu muội thử xem hấn tài sức đến mức nào...

Tam cung chủ trầm giọng:

– Ngũ sư muội không được phép hỗn láo.

Trong lúc ấy, bọn Phi Cảnh, Huyền Cảnh và số thuộc hạ Ngũ phượng Môn lần lần tỉnh dậy.

Người đầu tiên mở miệng là Phi Cảnh pháp sư, ông ta nhìn Giang Hàn Thanh bằng tia nhìn oán độc:

– Ba vị thí chủ ở đây nhưng không biết vị nữ thí chủ khi nãy đâu rồi?

Lý Duy Năng phe phẩy chiếc quạt mím cười:

– Cái đó có lẽ hòa thượng nên tìm nàng mà hỏi.

Phi Cảnh pháp sư vẫn cười cười:

– Vị nữ thí chủ ấy không phải cùng chung với ba vị hay sao?

Lý Duy Năng nghiêng mặt:

– Giả như chung một bọn thì sao?

Huyền cảnh pháp sư tiếp lời:

– Cũng không có sao, nếu vị nữ thí chủ đã đi rồi thì món nợ đêm nay sẽ thanh toán nơi quý vị vậy.

Vừa nói, hấn vừa phát tay lên điểm ngay vào mặt Lý Duy Năng.

Giang Hàn Thanh thét lên một tiếng tung chưởng tấp thẳng vào Huyền Cảnh, Lý Duy Năng cũng hét lên:

– Tên giặc trọc, người thừa lúc nói chuyện để đỡ trò ám toán đấy à?

Huyền Cảnh pháp sư định âm thầm phóng chỉ lực giết Lý Duy Năng nhưng hấn

vừa mới đưa tay lên thì chưởng lực của Giang Hàn Thanh đã chụp tới ngang đầu, hấn không còn tránh né kịp đành phải vung tay chống đỡ.

Một tiếng dội dữ dội làm cho Huyền Cảnh pháp sư thụt lui luôn hai bước và Giang Hàn Thanh cũng bị đẩy ngược ra sau.

Lý Duy Năng xếp cây quạt lại và chỉ thẳng vào mặt Huyền Cảnh:

– Người là Huyền Cảnh hay là Phi Cảnh?

Huyền Cảnh đáp:

– Phi Cảnh là đại sư huynh của ta.

Lý Duy Năng cười nhạt:

– Thảo nào người chỉ chuyên dùng “Âm Cực Chỉ” để đánh lén thiên hạ.

Huyền Cảnh pháp sư hỏi lại:

– Thí chủ có phải Thiếu trang chủ tên Thiên Thu Trang chăng?

Lý Duy Năng đáp:

– Đúng, ta là Lý Duy Năng.

Huyền Cảnh pháp sư quay qua phía Giang Hàn Thanh. Và vị này chắc là Kim Lăng Giang Nhị công tử?

Giang Hàn Thanh gật đầu:

– Nhà sư đoán đúng đấy.

Huyền Cảnh cười ha hả:

– Hay lắm, hôm trước Giang thí chủ giả dạng Hắc Kỳ Lệnh Chủ trộm của Ngũ Phượng Môn ba chiêu tuyệt học, bản tăng hôm nay xin lãnh giáo Giang Nhị công tử đây.

Sau câu nói của Huyền Cảnh thì Phi Cảnh cũng đã nhích lên.

Dường như cả hai đều nhắm vào Giang Hàn Thanh, họ thấy hấn như thấy một kỳ công to lớn...

Tam cung chủ vụt trầm giọng:

– Dừng lại!

Huyền Cảnh và Phi Cảnh vòng tay:

– Tam cung chủ có chi dạy bảo?

Tam cung chủ chiếu đôi mắt sáng ngời ngời:

– Ta đã có giao hẹn với Giang Nhị công tử khi giải độc vừa rồi, cuộc chiến đêm nay đến đây coi như kết thúc, tất cả hãy quay về thuyền.

Phi Cảnh pháp sư chấp tay:

– Tam cung Chủ, lúc Nhị cung chủ ra đi có căn dặn rằng: “Bất cứ trong trường hợp nào cũng không thể để cho Giang Hàn Thanh chạy thoát”.

Giang Hàn Thanh nhượng mắt:

– Tại hạ đang đứng đây, đại sư muốn bắt thì cứ tự tiện.

Tia mắt ẩn trong chiếc mặt nạ của Tam cung Chủ lờ mờ nhìn về phía Giang Hàn Thanh và chỉ có mỗi một mình Giang Hàn Thanh đọc được trong tia mắt ấy một lời gắt nhẹ – Làm thỉnh một chút chẳng được sao?

Và cơn giận trong lòng hấn vụt tan ngay theo tia mắt ấy.

Tam cung chủ lấy lại giọng lạnh lùng:

Con gái của Chu Tiềm dùng ám độc làm cho tất cả những người của ta ngộ hại, trong việc thu lấy thuốc giải, ta đã có giao hẹn với Giang Nhị công tử coi như cuộc chiến đêm nay không ai thắng bại.

Huyền Cảnh pháp sư nói:

– Nhưng Giang Hàn Thanh là người mà đã được Đại cung chủ ban lệnh tập nã.

Tam cung chủ chặn ngang:

– Ta biết, nhưng vấn đề phải có khi quyền khi biến, đại sư không được nói nhiều.

Vừa nói, Tam cung chủ vừa rút ra một lá cờ nhỏ trao cho Quách Diên Thọ:

– Quách hộ pháp hãy điều động tất cả xuống thuyền và nhổ neo tức khắc.

Quách Diên Thọ cúi đầu:

– Thuộc hạ xin tuân lệnh.

Hấn quay lại phất cao lá cờ, nhưng hấn chưa kịp nói gì thì từ ngoài ghềnh vàm sông chợt vang lên tiếng cười gằn làm hấn giật mình quay lại.

o O o